

közelebb került-e, vagy hogy hallható-e egyáltalán. A folyam sodrása erősebbé vált ugyan, és a folyómeder is kiszélesedett, de valami megmagyarázhatatlan okból lehetetlennek tűnt megállapítani, hogy az utazás, a kaland, a felfedezőút, vagy bárhogy is nevezzük, meddig tart még. Az út mindenestre kérlelhetetlenül továbbvezetett az erdőn keresztül, és a folyó minden kanyarulata után, amelybe befordulva az ember talán azt remélhette, hogy végre valahára a céljához ér, újra és újra csak egy újabb folyószakasszal és egy újabb kanyarulattal találkozott, és még az orra előtt repkedő pillangók és legyek és szitakötők is mintha ugyanazok lettek volna, ahogy szórakozottan követték és abajgatták, és valamivel mindig gyorsabbak vagy távolibbak voltak annál, semmint hogy el lehetett volna őket kapni vagy hessegetni. Ahogy aztán az állandó ciripelés lassan alábbhagyott, az egyre jobban elhatalmasodó alkonyat valami más, valami óriásit és nyugtalanítót is az erdő és a folyó fölé terített, és az út során az első alkalommal uralkodott el bennem az érzés, hogy nem vagyok egyedül, és saját akaratomból megálltam, hogy lassan elfordíthassam a fejem, és végre lássak, végre lássak, végre lássak.

Fordította: BARTÓK IMRE

